

PAULINE MAIOVÁ

Štěstí

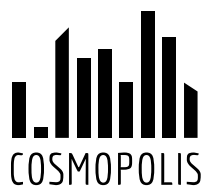
voní jako

chleba

COSMOPOLIS

PAULINE MAIOVÁ

Štěstí
voní jako
chleba

Přeložil Rudolf Řežábek

Liebe funkelt apfelgrün by Pauline Mai

© 2022 by Blanvalet Taschenbuch Verlag

a division of Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Germany.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2023

Translation © Rudolf Řežábek, 2023

Cover illustrations © Le Panda, Tonia Tkach, Natalia Hubbert, Daria Ustiugova,
Kate Kreker, Olga Sidelnikova, Nikiparonak / Shutterstock.com

ISBN 978-80-271-3820-3

APPLEMORE, ČERVEN 2019

Drobné stříbrošedé oblázky se o sebe otíraly a vrzaly pod každým mým krokem. Šla jsem po úzké cestičce kolem zářivě zelených keřů a hustých živých plotů, které se nejspíš vyskytují jen tady ve Skotsku. V posledních dnech – nebo možná dokonce v posledních hodinách – určitě pršelo. Ve vzduchu se stále vznášela silná zemitá vůně a svěží zeleň rostlin vypovídala o kořenech a listech nasáklých vodou. Teď se však skrz mraky na obloze prodraly sluneční paprsky a zahřály mě, což jsem nutně potřebovala, protože drsný vítr se mi už dávno dostal pod všechny vrstvy oblečení a po celém těle mi naskočila husí kůže. Z drdolu se mi uvolnily blondaté kudrny, které teď vypadaly spíš jako vrabčí hnízdo, divoce mi tančily kolem obličeje a lechtaly mě na čele a tvářích.

Když kolečka kufru uvízla ve štěrku, zvedla jsem ho a krok za krokem ho táhla přes cestu. Snažila jsem se přitom mžourat přes živý plot a zahlédnout dům. Ale mých metr šedesát na to prostě nestačilo, zvlášť když jsem s těžkým zavazadlem nebyla příliš pohyblivá. Měla jsem v něm oblečení na celé dva měsíce. To, co by mi doma uteklo rychleji, než bych stačila lusknout prsty, se teď přede mnou rozprostíralo jako malá věčnost: dva měsíce v úplně cizím prostředí, v cizím domě, v cizí vesnici. Při tom pomyšlení se mi okamžitě zno-

vu sevřel žaludek a na tváři se mi objevil nervózní úsměv. Zároveň se však vynořily pochybnosti: Dokážu vůbec strávit celý ten čas bez přátel, kterým bych mohla zavolat a pozvat je na kávu, a bez práce? No dobře, od té doby, co hotel zkrachoval, jsem beztak už žádnou neměla. Přesto mi hlavou probleskla otázka, jestli jsem Heidelberg neopustila příliš narychlo. Myslela jsem jen na to, abych odtamtud co nejrychleji unikla. Co když se tu nakonec vůbec nebudu cítit jako doma a jen jsem šlápla z bláta do louže?

Než jsem se však stačila nad touto myšlenkou pozastavit, minula jsem poslední část živého plotu, který mi ještě bránil ve výhledu na dům – a prudce jsem se zastavila. Kufr mi s hlasitým řachnutím přistál na noze.

„Ty zatracenej... šmejde!“

Zvedla jsem nohu a třela si chodidlo v tenké botě. Bolest však nedokázala nijak narušit kouzlo, kterým na mě zapůsobil pohled na venkovský dům. Viděla jsem jeho fotky na stránkách katalogu house sittingu a okamžitě jsem se do něj zamilovala. Ale teď, když jsem před ním stála, jsem pocítila jeho fascinující účinek naplno. A pochybnosti, které o sobě užuž chtěly dát vědět, byly okamžitě zapomenuty.

Byla to nefalšovaná skotská chalupa: větší, než jsem čekala, dvoupatrová, se žlutým nátěrem, přerušovaným jednotlivými přírodními kameny fasády. Po zdech se tu a tam pnul břečťan a žluté kvetoucí popínavé růže. Okna v přízemí byla poměrně velká a opatřená bílou mříží. V horním patře byla menší, zato ale zasazená do arkýřů se špičatými stříškami. Před domem stála dřevěná lavička. A už jsem se viděla, jak tam sedím, dívám se na louku s pasoucími se ovci, která se před chalupou rozprostírala, a nasávám lehce bažinatou vůni přírody. Chalupa sice nestála úplně samostatně – napravo od ní se vypínalo průčelí sousedního domu, jehož rozlehlá zahrada sousedila s tou zdejší –, ale byla poslední v řadě ve vesnici a už teď působila docela odlehle a klidně.

Přijela jsem autobusem z Edinburghu. Proplétali jsme se mezi zelenými zarostlými kopci, které jako by vypadly z reklamy na máslo, a šedivými skalami. Nakonec jsme se ocitli tady v Applemoru, vesničce sousedící s Killinem, přímo v srdci Skotska. Musela jsem dvakrát přestupovat, ale když jsem tak hleděla na tenhle vysněný dům, věděla jsem, že to za všechnu tu námahu stálo. Najednou jsem byla celá nesvá. Tak moc jsem se chtěla podívat dovnitř! Vytáhla jsem mobil a otevřela poslední e-mail, který mi poslala paní Bainsová, majitelka domu.

Zdravím, Milo,

dům teď čeká jen na Tebe. Už jsme odjeli k mé sestře a doufám, že jsme v tom spěchu stihli připravit vše tak, aby ses cítila pohodlně a strávila v Applemoru příjemné dva měsíce. Klíč od vchodových dveří je pod květináčem s bodlákem, jehož fotku ti posílám, abys ho hned našla. Další rady na Tebe čekají v domě, pokud je budeš potřebovat. A jestli máš ještě nějaké otázky, neváhej nás kontaktovat.

Přejeme ti příjemné chvíle ve starém dobrém Applemoru!

Ruth a Rory Bainsovi

Několikrát jsem porovnávala fotku květin a vchod. Tmavě zelené vstupní dveře obklopovalo několik terakotových květináčů s bylinkami a barevnými květinami. A opravdu tam byl, bodlák, růžový mezi vší tou zelení a pestrými květy. Když mi přišel e-mail, podívala jsem se, proč je zrovna bodlák zasazený v květináči, když je to vlastně plevel. Ale mezi všemi těmi divokými květinami a bujnou zelení v zahradě mi to teď připadalo krásné. Prohmatala jsem dno květináče a ucítila chladný kov klíče.

Celá napjatá jsem jej vytáhla a zastrčila do zámku. Zajímalo mě, co mě čeká na druhé straně dveří. Připadalo mi, jako bych jejich ote-

vřením začínala nový život. To byl ostatně hlavní záměr této cesty. Musela jsem prostě odejít, chtěla jsem nechat za sebou celé to drama a tíživé pocity, které na mě v Heidelbergu číhaly za každým rohem.

Když jsem teď otevřela dveře, neubránila jsem se obdivnému povzdechu. Zmocnila se mě náhlá euforie. Vstoupila jsem do rozlehlé předsíně, která napravo nabízela pohled do prostorného obývacího pokoje. Teplá dřevěná podlaha v medové barvě vytvářela společně s čalouněným nábytkem rozestavěným kolem krbu neobyčejně útulný dojem. Polička na knihy nalevo od pohovky přímo vyzývala k tomu, abych nechala svůj pohled klouzat po hřebetech knih. A vpravo před oknem stála další malá pohovka, ideální na to, abych se na ní zachumlala do deky, četla si a občas se podívala z okna na oblohu.

Vzrušeně jsem obešla celou místnost a pak rychle zamířila do další, která byla hned naproti. Byla to prostorná kuchyň s jídelnou, osvětlená jedním z velkých oken. Venkovský nábytek byl natřený matně žlutou barvou, uprostřed stál kuchyňský ostrůvek se dvěma stoličkami a před ním krásný starý dřevěný stůl, kolem kterého se vešlo osm židlí. Na ostrůvku jsem objevila několik papírů a velkou mísu šťavnatých zelených jablek vedle pozdravu od paní Bainsové: *Vítej v Applemoru!* Znovu mi popřála příjemný pobyt a poznamenala mi všechna důležitá čísla i různé návody na spotřebiče, a dokonce přiložila i leták rozvážkové služby místní pizzerie. Na podlaze ležely dvě misky – buď je někdo dosucha vylízal, nebo je paní Bainsová opláchla. Kromě domu jsem se měla starat také o dvě kočky, ale zatím po nich nebylo ani památky. Možná se potulovaly někde v domě nebo utekly kočičími dvířky a potulovaly se po okolí. No však já je sem přilákám!

V povznesené náladě jsem kuchyň nechala za sebou a zamířila k úzkým schodům vedoucím do druhého patra. Jak jsem krok za krokem stoupala nahoru, prohlížela jsem si fotografie, které tu visely. Bainsovi mi připadali jako ukázková rodina: matka, otec, dva

chlupci a pes. Na této konstelaci se nic nezměnilo, až na to, že na novějších fotografiích zmizel pes a rodina stárla. Vypadali šťastně, téměř bezstarostně. Chlapci zdědili po otci světlé vlasy a téměř bílou pleť, ale po matce měli dolíčky, jež se objevily při nakažlivém úsměvu, který se jim táhl téměř přes celé tváře. Tímto úsměvem jistě zamotali hlavu nejedné vesnické dívce.

S úsměvem jsem dorazila nahoru, kde z malé chodby vedly patery dveře. Následovala jsem nápadný lepicí papírek na prvních z nich, na kterém bylo velkými písmeny napsáno fixem: SWEET DREAMS, MILA! Dveře vedly do ložnice s velkou postelí a spoustou květin. Přehoz přes postel, záclony, dokonce i noční lampičky zdobily vzory růží. Okamžitě jsem se cítila ve svém živlu, protože jsem milovala všechno, co bylo vylepšené květinami. Skoro na každém kousku oblečení v mém kufru byly květiny různých tvarů a barev. Obzvlášť se mi líbily květované šaty, které mi sahaly až k lýtkům a vlnily se kolem nich, takže jsem se v nich cítila svobodně a romanticky jako románová hrdinka. Zajásala jsem a poté, co jsem se vrhla na postel a vyzkoušela tvrdost matrace, jsem vyskočila zase na nohy, abych si prohlédla další místnosti: druhou ložnici, kterou zřejmě obývali majitelé domu, a malou koupelnu, do níž se k mé radosti vtěsnila i vana. Když jsem vešla do vedlejšího pokoje, málem jsem překvapením upadla. Kino! Skutečné kino s křesly, plátnem, sametovými závěsy a projektorem. V popisu domu na webových stránkách o tom nebylo ani slovo. Jestlipak to vůbec smím používat? Vtom jsem objevila další vzkaz na stolku s dálkovými ovladači a přístrojovým vybavením: TO THE HIGHLY HONOURED GUARDIAN OF THIS HOUSE – tím jsem byla nejspíš míněna já, jak jsem si s úsměvem uvědomila. Pan domácí mi pak popsal, jak se zařízení používá a jak se dostat do databáze se stovkami filmů. Nakonec mi moc mile popřál příjemné večery ve všech těch neznámých světech. Šťastně jsem si povzdechla. Milovala jsem filmy, zejména romantické komedie a adaptace románů s dojemnými milostnými příběhy. To asi také

vyřešilo otázku, jak bych tu měla strávit dva měsíce, kdyby mě ne-
napadly žádné jiné aktivity.

Dveře vedle kinosálu byly zamčené. Podivné. Pan a paní Bainso-
vi vše ostatní označili a vysvětlili, ale o místnosti, do které nemám
vstupovat, nepadla ani zmínka. Znovu jsem se pokusila zatlačit na
kliku a otevřít dveře větší silou, ale nešlo to. Pravděpodobně do této
místnosti odnesli a zamkli všechno, co nebylo určeno mým očím.
Alespoň tak bych to udělala já. Přesto jsem si okamžitě vzpomně-
la na Janu Eyrovou a tajuplnou půdu, kam nesměla vstoupit. Tro-
chu mě to děsilo, ale zasmála jsem se tomu a přemýšlela jsem, jaké
temné tajemství se v té místnosti asi skrývá: hromada smradlavých
ponožek nebo desetiletá zásoba kočičího steliva ve slevě?

Pak mě něco napadlo. Kde vězely ty dvě kočky? Šla jsem do
kuchyně, která byla stále osiřelá, a v zásuvce jsem našla krmení
a křupavé pamlsky. Bez váhání jsem na podlahu před kočičí dvíř-
ka rozložila několik lákavých kousků a naplnila jsem misku. Snad
to obě kočky přiláká – a zároveň si tím získám jejich sympatie. Ale
ať jsem pobíhala po kuchyni a chrstila krabicí s granulemi, co mi
síly stačily, nic se nedělo.

Tak jsem to prozatím vzdala, vzala si z kufru čisté oblečení a na-
pustila si nahoře vodu do vany. Cestovní špína musí pryč! Poté si
prohlédnu okolí. Nemohla jsem se dočkat, až se vydám do pravé
skotské přírody se zelenými loukami. Ale příjemná teplá koupel po
dlouhé cestě autobusem a možnost protáhnout si nohy a zhluboka
se nadechnout mi připadala lákavější než se hned vydat na cestu.

Když byla vana plná, ponořila jsem se do teplé vody. Pěna vydá-
vala jemnou vůni jasmínu. Zavřela jsem oči, zhluboka se nadechla
a odevzdala se uklidňující temnotě. Přesně takhle jsem si to před-
stavovala.

Před vnitřním zrakem se mi mihla tvář. Výrazné lící kosti a če-
list, černé vlasy a pronikavý zelený pohled. Rychle jsem oči znovu
otevřela, ale nebylo to nic platné – obraz se mi už vypálil do sítni-

ce. A s tím se do mě okamžitě znovu vkradla bolest a začala do mě drápy. Bolelo to tak, až jsem skoro nemohla dýchat. Do očí se mi draly slzy, ale nechtěla jsem plakat. Teď ne. Ještě před chvílí jsem si tak vesele a opravdu šťastně bloumala po domě, že jsem teď najednou nemohla udělat tři kroky zpět, vrátit se ke zklamání.

Bylo však pozdě. Do hlavy se mi prodraly další obrazy. Vzpomínky na něj, na Thea. V duchu jsem viděla, jak jsem přes něj skoro klopýtla v baru a jak se naše pohledy vpily do sebe, tak hluboce a dlouho, jak jsem to ještě nikdy nezažila. Připadalo mi, jako by od té doby uplynula věčnost – a přitom to bylo jen pár týdnů. S vědomím, že se tak jen sama týrá a stejně s tím nemůžu nic dělat, jsem se ponořila hlouběji do vody a vybavila si večer, kdy se všechno změnilo.

HEIDELBERG, KVĚTEN 2019

„*A* proto je Lori Nelsonová Spielmanová jednou z mých nejoblíbenějších spisovatelek romantických knih.“ S těmi slovy jsem zavřela knihu, kterou jsem držela v rukou, a posunula ji několik centimetrů dál od sebe po dřevěném stole s mnoha zářezy. Musela jsem skoro křičet – v baru, kde jsem se každý měsíc scházela s Fionou, Leonem a Josefínou v našem romantickém klubu, panoval strašný hluk.

My čtyři jsme zbožňovali všechno, co se točilo kolem lásky. Někdy jsme spolu šli do kina na nejnovější romantický film nebo jsme se uvelebili u někoho z nás před televizí a užili si filmový večer s neodmyslitelným proseccem a krabičkou pralinek. Tentokrát jsme však zase jednou četli román a bouřlivě jsme o něm diskutovali – v příliš hlučném baru. Kolem našeho stolu se tísnili lidé s nebezpečně plnými a kymácejícími se sklenicemi, zatímco za okny se už dávno stmívalo. Seděli jsme spolu a diskutovali dvě hodiny, ale postupně bylo stále těžší a těžší se na knihu soustředit. Čím později bylo, tím bujařejší nálada kolem nás panovala. Veselé kvílivé zvuky saxofonu divoké jazzové písně přehlušily změť hlasů. Vzduch ztěžkl a byl nasáklý pivem. Tady už pomáhalo jen jediné – aby se každý této náladě podvolil a objednal si další pivo!

„To je pravda,“ uznal Leon rozvázným tónem a mávl rukou, ve které držel sklenici. Způsob, jakým si pohladil své husté hnědé vlasy, mi opět připomněl mladého Hughu Granta. Leon měl nejen stejné vlasy, ale i tentýž zasněný pohled. A když pak Hugh hrál trochu mrzutého knihkupce ve filmu *Notting Hill* a Leon také pracoval v knihkupectví... Potlačila jsem úsměv, když pokračoval. „U ní neexistuje láska na první pohled a podobné nesmysly. V jejím případě se věci vyvíjejí pomaleji. A to je přece realistické, ne?“ Podíval se na mě a několikrát rychle zvedl obočí, protože dobře věděl, že jeho slova jsou pro mě výzva.

„Všechny ty *nesmysly*? Opravdu jsi řekl *nesmysly*?“ zvolala jsem vzápětí a teatrálně se chytila za srdce, jako by mi z něj právě kus vyrval. „Mluvíš o lásce – a v té je možné všechno, i láska na první pohled a všechny ty nesmysly!“ V tu chvíli se mi zezadu na hlavu přitisklo tlusté břicho, jehož majitel se snažil protlačit mezi mým sedadlem a davem, a tak jsem židli přisunula blíž ke stolu.

„V lásce je asi možné všechno, ale jen proto, že tě zaslepuje,“ vložila se do toho Fiona, která si mnula konec zrzavého culíku mezi prsty a pobaveně sledovala, jak se pokouším vyhnout pupkáčovi. Fiona pracovala jako manažerka ve stejném hotelu, kde jsem zastávala místo recepční. Zpočátku mě dráždilo její rozhodné a někdy přísné chování, ale během čtyř let naší spolupráce jsem ji poznala z úplně jiné stránky a přirostla mi k srdci. Teď už byla mou nejlepší přítelkyní.

Břicho za mnou konečně zmizelo a já se mohla opět plně soustředit na rozhovor.

„Ale vy přece taky věříte ve velkou lásku!“ zvolala jsem směrem k Fioně a Leonovi. „Jinak byste nebyli v našem klubu!“

„Věřím, že láska existuje a že může být tak silná, že potlačí všechno ostatní,“ poznamenala Fiona a mávla rukou ve vzduchu, jako by chtěla odehnat mouchu. „Ale nikdy to netrvá déle než pár měsíců. Pak počáteční poblouznění vyprchá a intenzita zmi-

zí. Poté se vztah stává prací a láska je rázem jen směsicí přátelství, zvyku a náklonnosti. Což může být samozřejmě hezké a příjemné, o tom žádná.“

Leon souhlasně přikývl a prohrábl si rukou vlasy, které si vzápětí známým gestem uhladil dozadu.

„To si myslíte, protože jste ještě nezažili nic jiného,“ namítl jsem nevrle.

Pak se přihlásila o slovo Josefína tak tichým hlasem, že ve vřavě kolem nás téměř zanikl. Už poněkolikáté jsem si všimla, jak je na instruktorku kickboxu překvapivě klidná a zdrženlivá.

„Ale nikdo z nás to nikdy nezažil jinak. Jak si můžeš být tak jistá, že něco takového jako velká láska opravdu existuje?“

Od ní to neznělo tak skepticky jako od ostatních, spíš zvědavě. A měla pravdu – se zkušenostmi, které jsem ve svých pětadvaceti letech ve vztazích získala, byl téměř zázrak, že jsem stále věřila, že se k sobě dva lidé mohou hodit natolik, aby spolu chtěli strávit život. Od chlapů, kteří už během prvního rande vytáhli pod stolem seznamovací aplikaci, aby si domluvili další kandidátku, až po neodbytné gaučové povaleče – tím vším jsem si prošla. Moje motivace mezi tím dostala značně na frak, ale když jsem si listovala knihami nebo se už po několikáté dívala na závěrečnou scénu *Pýchy a předsudku* s Keirou Knightleyovou, vždycky ve mně vzklíčilo pevné přesvědčení: Opravdová láska určitě existuje a já ji najdu... někdy a někde...

Chvilí jsem o tom přemýšlela a nechala oči bloudit po lidech, kteří se jen tak bezcílně potloukali po baru. Někteří z nich stáli ve skupinkách u barového pultu, jiní kolem stolního fotbalu a jása- vě vykřikovali, což bezděčně melodicky ladilo s klapáním míčku o dřevo a hudbou. Můj pohled ulpěl na páru sedícím u stolu pro dva, který jako by nevnímal, co se kolem něj děje.

„Prostě tomu věřím,“ shrnula jsem nakonec a pokrčila rameny. „Musím tomu věřit, jinak by mi celá tahle hra na randění přestala dávat smysl. Pravá láska se objevuje v tolika knihách, filmech a se-

riálech – nemůže to být jen výplod mé fantazie. Někde přece musí existovat!“

Vzápětí nám na stůl vychrstlo pivo a všichni čtyři jsme polekane ucukli.

„Och, sorry!“ zahlaholil nějaký chlápek z davu. Josefína vytáhla kapesník a začala tekutinu utírat, Leon postupně zvedl každou sklenku a Fiona vrhla na toho chlapa vynervovaný pohled, pak se vrátila ke stolu a naklonila se ke mně.

„No jasné,“ prohodila a lehce mě zatahala za jednu z mých blondatých kadeří, jako by mě chtěla vrátit do reality, „o mimozemšťanech taky existuje nespočet knih a filmů, ale zatím jsem se s žádným nesetkala.“

Navzdory svému vnitřnímu odporu jsem se neubránila úsměvu.

„Podle mě je hezké, že Mila tak pevně věří v lásku,“ bránila mě Josefína a hodila zmačkaný kapesník nasáklý pivem do prázdného džbánu. Vděčně jsem se na ni usmála, když ke mně vzhlédla. „Třeba nám jednou dokáže, že se mýlíme.“

Poznala jsem jí na očích, že zřejmě právě v to doufá, stejně jako já – na rozdíl od našich dvou dalších přátel, kteří už měli s láskou příliš mnoho špatných zkušeností.

„Na to se nejdřív musím znovu napít,“ upozornila Fiona a vypila poslední doušek koktejlu. Pokusila se vstát, ale já byla rychlejší.

„Teď jsem na radě já. Všichni ještě jednou totéž?“

Leon se rychle podíval na hodinky a přikývl.

„Ty snad někam spěcháš?“ zeptala jsem se.

„Ne, ne, ale mám schůzku s kamarádem, který se tu chtěl zastavit. Měl by sem co nevidět dorazit.“

Občas se stávalo, že se k nám přidali i naši přátelé. Jediným pravidlem bylo, že nesměli přijít, dokud neskončilo setkání našeho klubu.

„Tak ještě jednu rundu,“ zopakovala jsem a uhladila si šaty s květinovým vzorem. Uchopila jsem tolik sklenek, kolik jsem jich jen unesla, a otočila se k baru, od kterého mě dělily tři řady lidí.

S námahou jsem se protlačila kolem horkých těl a mumlala jednu omluvu za druhou. Do nosu mi stoupaly různé oděry parfémů, potu a alkoholu. Samozřejmě jsem se musela zařadit do fronty, abych se nakonec propracovala na místo u baru. Za nějakou dobu, která mi připadala jako věčnost, jsem si mohla objednat. Když jsem konečně držela v rukou plné sklenky, ulevilo se mi tak, že jsem se s nimi otočila až příliš rychle. Vystříkla malá fontánka – a přistála na košili chlápka za mnou.

„Ale ne!“ ulevila jsem si a zírala na skvrnu, která se na látce stále rozšiřovala. „To je mi moc líto! Počkejte, dojdou pro ubrousek.“

Pokusila jsem se rozpačitě otočit k baru, se sklenkami v rukou a na omezeném prostoru, který mi zbyl mezi ostatními těly, ale moje místo zabral jiný host. Otočila jsem se zpátky k politému muži a nerozhodně zvedla oči od skvrny na jeho košili k pití ve svých rukou a nato poprvé i k jeho tváři. Zelené, pronikavé oči se na mě upíraly s pobaveným výrazem. Jeho hranatý obličej obklopovaly černé vlasy, které mu sahaly až k uším. Hlavou mi bleskla matná vzpomínka na jednoho sexy upíra z *Upířích deníků*: přesně tak, Damon! V příštím okamžiku ji však vytěsnily neuvěřitelně jasné oči mého protějšku, které na mě bez mrknutí zíraly a okamžitě mě zaujaly natolik, že jsem na chvíli na svou nepříjemnou situaci zapomněla. Když si všiml, že si nevím dost dobře rady, úsměv kolem úst se mu prohloubil a probral mě z transu.

„Moc se za to omlouvám,“ zopakovala jsem a sebrala se. „Počkejte, jen na chvíli odložím sklenky na náš stůl a pak vám přinesu něco na osušení, oukej?“

„To je v pořádku,“ ujistil mě příjemně chraptivým hlasem, který se skvěle hodil k jeho tajemné auře. „Upřímně řečeno, takové malé osvěžení je v tomhle horku tady uvnitř opravdu příjemné.“

Nevěřicně jsem se na něj podívala. Úsměv mu na tvářích vytvořil malé dolíčky.

„Jste si jistý?“ zeptala jsem se a on přikývl. „Dobrá, tak tedy...“

Stále jsem váhala, zda se s ním rozloučit. Bylo na něm něco, co mi způsobilo chvění v žaludku a vyvolalo ve mně pocit napětí. Nemohla jsem se zbavit pocitu, že když se kolem něj protlačím k našemu stolu, propásnu šanci. Ale on to rozhodnutí převzal za mě. Usmál se a zmizel mezerou, která se vedle mě vytvořila, k baru.

Zahnala jsem narůstající zklamání, povzdechla si a vydala se zpátky ke svým přátelům, což se s pitím v rukou ukázalo být mnohem obtížnější než předtím. Proto jsem dělala malé krůčky po špičkách a snažila se vyhýbat loktům, které by se mi mohly připlést do cesty. Konečně jsem zahlédla Leona, jak mává, a chtěla jsem něco vykřiknout, jenže se kolem mě protlačila vysoká štíhlá postava, plácla si s Leonem a posadila se na mé místo, aby si potřásla rukou s Fionou a Josefínou. Postavu jsem viděla jen zezadu, ale černá kšice nenechávala nikoho na pochybách, že jde o neznámého muže, kterému jsem se právě osobně postarala o malou sprchu. Určitě to byl Leonův přítel. Takže to zamávání zřejmě ani nebylo určené mně. Přistoupila jsem blíž ke stolu, hned vedle židle s neznámým – tedy *mé židle* – a s jistými obtížemi jsem odložila pití. Neznámý si mě všiml a podíval se mi přímo do očí. Patrně si myslel, že tu stojím, protože s ním chci mluvit. Tím pohledem mě skoro přiměl k tomu, že jsem se už málem chystala vykotat nějaký nesmysl, ale vtom mě zachránil Leon, který přehlušil okolní hluk:

„Theo, tohle je čtvrtá z party a ta největší romantička – Mila.“

„Romantička s pořádnou setrvačností,“ prohodil Theo právě tak hlasitě, abych to slyšela jen já. Provinile jsem se podívala na jeho ještě vlhkou košili, ale on už vstal a natáhl ke mně příjemně teplou ruku. „Já jsem Theo, jsem rád, že se přece jenom rádně seznámíme.“

„Já taky,“ skoro jsem zašeptala a nejraději bych si sama nakopala. Obvykle jsem přece nebyla tak ostýchavá. Ale něco na tomhle chlapovi a našem prvním setkání ve mně vyvolalo rozpaky. Theo

ukázal na židli. „Zabral jsem ti místo, že? Prosím, posaď se, rychle přinesu jinou židli.“

Bylo mi záhadou, jak to chce udělat. V baru bylo příliš plno na to, aby tam někde jen tak stála prázdná židle. A přesto se ani ne za minutu s jednou vrátil a posunul ji vedle mě.

Fiona mezitím roznesla nápoje. Ucucla brčkem ze svého koktejlu a naklonila se k Theovi.

„Leon mi právě pověděl, že jste se seznámili na přednášce v knihkupectví, které ses účastnil. Jsi snad spisovatel? To si musíme v našem klubu hned přečíst tvoje knihy!“

Theo se zasmál a já ze strany fascinovaně pozorovala hru jeho očí, jak se přivřely do půlměsíců a lesk v nich se ještě víc rozsvítil. „Proboha, ne. Jsem jen překladatel, naprosto bezvýznamný překladatel bez peněz, kterému bylo dovoleno sedět ten večer na jevišti a vyhřívat se v záři spisovatele.“

„Poslyš, bez lidí, jako jsi ty, bychom nemohli číst tolik knih. Tak to s tou svou skromností nepřeháněj,“ zasáhl okamžitě Leon. To bylo jeho povoláním. Miloval všechno a všechny, kteří měli co do činění s knihami a podíleli se na jejich tvorbě. Dokázal by celé hodiny vyprávět o různých nakladatelstvích a chrlit na nás nespočet jmen redaktorů a překladatelů, až by se nám z toho zatočila hlava. Byl prostě hrdý na to, že je součástí tohoto světa jako knihkupec.

„Z jakých jazyků překládáš?“ zeptala jsem se hlasem tak nesmělým, že zněl spíš jako Josefínin než můj.

Theo ke mně otočil hlavu, a když na mě upřel pohled, pocítila jsem, jak mi celým tělem projelo vzrušující chvění.

„Z francouzštiny a italštiny. Mezitím jsem dělal i anglickou literaturu, ale tam je prostě obrovská konkurence, tak se raději držím svého jihu.“

„Jakou knihu jsi překládal naposledy? Ta bude na prvním místě našeho seznamu,“ upozornila Fiona a přiměla Thea k úsměvu. Uvedl jméno, které jsem neznala, a Fiona si ho poznamenala. Poté

vzhledla a zeptala se: „Má ta kniha vůbec co dělat s láskou? Měl bys vědět, že to je podstata našeho klubu. Díváme se jen na filmy a čteme pouze knihy, které se točí kolem lásky.“

„Zamilované romány?“ zeptal se Theo a ušklíbl se. „Řekl bych, že pokud se v této knize nějaké slovo neobjevuje, pak je to ‚láska‘. Upřímně řečeno, ta kniha mě nijak zvlášť neoslovila, ale protože jsem překládal autorova předchozí díla, chtěl jsem mu zůstat věrný. Ne, počkej, jestli chcete lásku, tak si radši přečtete tenhle román.“ Přitáhl k sobě Fionin lístek, nechal si podat pero a zapsal další název knihy. Předklonila jsem se, abych si to přečetla, ale to dílo jsem neznala. A než jsem se stačila zeptat, Theo už pokračoval.

„Proč vlastně milostné příběhy?“ Obrátil se na Josefínu, která zatím nic neřekla. Všimla jsem si, jak nechal oči bloudit po skupině a skončil opět u ní, jako by jí chtěl dát příležitost odpovědět, aniž na ni vyvíjel nátlak. A ona si skutečně vzala slovo.

„Tohle nás čtyři spojuje,“ objasnila tichým hlasem. „Před dvěma lety zahájil Leon v knihkupectví sérii autorských čtení s autorkami milostných románů. A když jsem tam při čtvrtém čtení potkala i Fionu a Milu, už jsem věděla, že mají romantické příběhy stejně rády jako já.“ Usmála se na všechny kolem stolu a my tři ostatní jsme souhlasně přikýkli.

„Láska dokáže všechny spojit!“ zvolal Leon a uchechtl se. „Nebo někdy i jen sen o ní.“

Theo se na mě podíval a na kratičký okamžik jsem měla pocit, jako by mě popaloval očima.

Pokračovali jsme v rozhovoru o našem čtenářském kroužku, knihách a práci a Theo za chvíli do naší skupiny zapadl, jako by do ní odjakživa patřil. Po nějaké době musela Josefína odejít, protože druhý den brzy ráno měla mít hodinu ve studiu bojových umění. To Leon a Fiona byli ponořeni do diskuse o filmu, který jsem neviděla, a stříleli po sobě argumenty. Sledovala jsem jejich ostrou debatu, která během našich večerů nebyla ničím výjimečným. Zdálo

se, že samotné téma není důležité. Tady se zdokonalovaly a prakticky ověřovaly rétorické dovednosti. Pak jsem uslyšela, jak si Theo vedle mě odkašlal. Podíval se na mě a já jsem ztuhla. Trochu nervózně jsem si uhladila vlasy, které mi ale hned zase spadly do čela a dělaly si, co chtěly.

„Takže ty jsi prý největší romantička,“ prohodil Theo a se zájmem si mě prohlížel, přičemž pohledem sledoval mou ruku, kterou jsem si přejížděla po vlasech. Nepohrával mu kolem rtů úsměv, když se mi mé neposlušné kudrny svezly zpátky do obličeje? „Co tím Leon myslel?“

„Ach, to on tak říká jen proto, že jsem v našem kroužku velkou zastánkyní pravé lásky.“ Když jsem viděla, jak tázavě zvedl obočí, pokusila jsem se mu to vysvětlit. „No... nevím, jaké máš zkušenosti se seznamováním, ale v dnešní době je prostě těžké udržet si víru v lásku, když jsi na třicátém rande z Tinderu a už dopředu je jasné, že to vlastně nevychází.“

„A přesto věříš na opravdovou lásku?“ zeptal se Theo, opřel se loktem o stůl a podepřel si bradu dlaní.

„Existuje tu něco, v co chci věřit. I když jsem se s tím ještě nesetkala. Představa, že se do někoho bezvýhradně zamiluju, že se s ním budu cítit naprosto důvěrně, budu s ním chtít trávit každý den a zestárnout s ním, abychom mohli chodit po světě a držet se za ruce, i když nám bude osmdesát...“ Trochu zahanbeně jsem se podívala stranou. „To bych si prostě přála.“

Chvilí kolem nás zněla jen hudba a šum hlasů a já jsem byla přesvědčená, že jsem se úplně ztrapnila. Ale pak Theo najednou řekl: „To zní docela hezky.“ Podívala jsem se na něj. Tvářil se vážně, jeho pohled byl pronikavý a dotýkal se něčeho hluboko ve mně. V hlavě jsem měla najednou prázdno, a i kdybych chtěla něco říct, hrdlo jsem měla tak stažené, že by jím žádná slova neprošla. Úplně jsem se ponořila do toho pohledu, do těch zelených očí. Uplynula malá věčnost, která mi přesto připadala jako pouhé mrknutí oka, pak se

Theo konečně usmál a přerušil oční kontakt. Přejel si jazykem po rtech, odkašlal si a dopřál si doušek ze sklenice piva. Pak se na mě podíval a výraz jeho očí odrážel překvapení, jež jsem pocítila po tom intenzivním okamžiku, a zároveň v něm bylo cosi potutelného.

„Pověz mi,“ znovu si odkašlal, „kolik jsi vlastně přečetla romantických knih?“

Stále jsem byla lehce omámená, vzrušení se nedalo tak rychle setřást.

„Pár už jich mám za sebou,“ ujistila jsem ho a usmála se. Okamžitě můj úsměv opětoval a naklonil se ke mně trochu blíž.

„Odhadni, kolik jich bylo.“

Nechala jsem svůj pohled bezcílně bloudit a nevšímala si ničeho kolem nás, zatímco jsem usilovně přemýšlela.

„Asi tak tři sta.“

„A pak jsou tu samozřejmě všechny ty romantické filmy,“ podotkl Theo a bedlivě mě sledoval. Uvědomila jsem si, že si mě dobírá, ale milým způsobem. Že by snad se mnou flirtoval?

„Na některé z nich jsem se dívala dvakrát i třikrát,“ přiznala jsem s úsměvem. „Viděl jsi *Lásku přes internet* s Meg Ryanovou? Znáš nazpaměť každou repliku.“

„Dokaž to!“ vyzval mě s pousmáním. Můj úsměv se prohloubil, ani jsem nemusela dlouho přemýšlet. Trochu jsem se napřímila a začala deklamovat jednu ze svých nejoblíbenějších pasáží, kde Tom Hanks alias Joe Fox říká o slavném řetězci kaváren, že tam „lidé, kteří nemají ani ponětí, co dělají nebo čím jsou, dostanou za pouhých 2,95 dolaru nejen kafe, ale jednoznačně definovaný smysl sama sebe“.

„Páni, to je... působivé!“ zasmál se.

„No jo. Raději bych si pamatovala rozumnější věci. Znáš milostné příběhy nazpaměť není nic zvláštního.“

„Trochu zvláštní to rozhodně je,“ namítl Theo a podíval se na mě způsobem, který v mé hlavě vyvolal bouři. Ačkoli bych ráda

odpověděla stručně a výstižně, hlavou se mi divoce honily nejrůznější myšlenky.

I já už jsem měla v té době loket na stole a hlavu jsem si opírala o ruku. Neustále jsem se k němu nakláněla co nejbliž, abych mu v tom hluku lépe rozuměla – a možná také proto, abych cítila šimrání jeho vlasů na tváři a teplo, které vyzařoval. Najednou jsem ucítila ruku na zádech a ucukla jsem. Otočila jsem hlavu a vzhledla, jako by mě někdo nečekaně probudil z toho nejkrásnějšího spánku.

Vedle mě stál Leon. Oči mu lemovaly tmavé stíny, které se tam vždy objevily, když byl dlouho vzhůru a vypil o jedno nebo dvě piva víc. Poprvé od chvíle, kdy se Theo objevil u našeho stolu, mě napadlo, kolik je hodin.

„S Fionou odcházíme, musíme jít spát,“ prohlásil Leon neobvykle zvučně. Podívala jsem se na Fionu, která si oblékala džínovou bundu a vypadala, že každou chvíli padne únavou.

„Kolik je hodin?“ zeptala jsem se.

„Skoro dvě. Je nejvyšší čas jít spát.“ Už dvě? Překvapeně jsem se podívala na Thea, který také zvedl obočí. Leon sklouzl pohledem ze mě na Thea a zpátky. „Vy tu ještě zůstanete?“

Zdálo se mi, že v Theových očích vidím stejnou lítost, jakou jsem cítila i já. Zavrtěl však hlavou.

„Obávám se, že budu muset jít. Jinak se zítra neodhodlám sednout k psacímu stolu a blíží se důležitá uzávěrka. Ale nejdřív...“ Omluvně se usmál a zmizel směrem k záchodům. Dívala jsem se, jak odchází, a nedokázala jsem se zbavit šimravého pocitu v žaludku ani smutku z toho, že musím Thea nechat jít.

„Milo?“ uslyšela jsem u ucha Leonovu podezřívavou otázku. „Co se to tu děje?“

Vzhledla jsem k němu a můj úsměv mu okamžitě prozradil všechno, co se odehrávalo v mém nitru.

„Ne, ne, ne, nedělej to!“ vykřikl nečekaně rázně. „Ty se do něj nesmíš zamilovat.“

„Proč ne?“ zeptala jsem se podrážděně. „Kromě toho už je nejspíš dávno pozdě. Možná sis toho předtím nevšiml. Chvilí jsme se na sebe jen dívali. Bylo to opravdu kouzelné. A jsem si docela jistá, že mu to připadalo stejně zvláštní jako mně..“

Leon si povzdechl a klesl na židli, kde před chvílí seděl Theo.

„Milo, prosím tě, rychle na něj zase zapomeň.“

„Cože, proč?“ Posadila jsem se a zamračeně se podívala na Leona. „Co když je to ten pravý? Víš, můj pan Darcy, můj Will Traynor nebo můj, ehm, Joe Fox. A ty chceš, abych na něj zase zapomněla?“

„Milo, on není ten pravý.“ Leon mi položil ruku na koleno. „Ani být nemůže.“ Podíval se někam za mou hlavu a trochu bolestně se usmál. Rychle jsem se rozhlédla: Theo vyšel ze dveří na toaletu a mířil k nám. Leon se naklonil k mému uchu: „Theo je zasnoubený. Rozumíš? On není ten pravý, prostě nemůže být.“

Zaplavil mě pocit mrazivé hořkosti, jako by na mě někdo vylil kbelík ledu. Postupně mi mrzly končetiny, tkáně i orgány. A v té ledové klenbě se stále dokola ozývalo jedno slovo: zasnoubený – zasnoubený – zasnoubený.

APPLEMORE, ČERVEN 2019

*B*ylo pro mě těžké vymanit se ze vzpomínek a vrátit se do venkovského domu ve Skotsku. S obtížemi jsem se zvedla z vany, osušila se a oblékla si čisté šaty. Každý pohyb mi připadal obtížný, jako by mě ta tíha uvnitř brzdila. Nebýt online schůzky s Leonem, Fionou a Josefínou, prostě bych se svalila do postele a přetáhla si přes hlavu květovanou deku. Místo toho jsem sešla dolů, vytáhla z tašky notebook, připojila se k wi-fi pomocí údajů od paní Bainsové a pustila Skype. Byli tam: moji tři nejlepší přátelé. Když jsem na obrazovce uviděla jejich usměvavé tváře ve třech čtvercích, sevřel se mi žaludek hřejivým mihotavým pocitem. Z reproduktorů se ozývala směsice hlasů, tou vzdáleností trochu zkreslených.

„Milo!“ zvolali všichni tři. „Dorazila jsi v pořádku?“

„Jaké to je?“ zeptala se okamžitě Fiona, zatímco Josefína tišeji dodala: „Jak se máš?“

Jestlipak si hned všimla smutku v mých očích? Vůbec by mě to neudivilo. Josefína měla pro tyto věci nějaký zvláštní smysl.

„Je tu opravdu krásně,“ odpověděla jsem raději na Fioninu otázku. „Dům je jako sen, je tu krb, a dokonce i malé kino. A když se podívám z okna, vidím jen přírodu: louky, divoké květiny, ovce, pole...“

„A jaká je vesnice a sousedé?“ vyzvídal Leon. Za ním jsem viděla

neuspořádaně zaplněné police jeho knihovny. Leon prostě nedokázal žádnou knihu vyhodit, ani když se mu moc nelíbila.

„Ještě jsem si to tady ve vesnici nestihla prohlédnout zblízka. Když jsem sem přijela, viděla jsem jen její okraj a nepotkala jsem tam ani živáčka. Na první pohled vypadá hezky, možná jen trochu opuštěně.“

„Jsem si jistá, že všichni vylezou ze svých děr, jakmile zjistí, že je tu nová obyvatelka, která je laskavá, a navíc neuvěřitelně krásná,“ usoudila Fiona bez sebemenších pochybností.

„To doufám,“ přisvědčila jsem, „jinak bych se tady bez vás cítila dost opuštěně.“

„Co myslíš tím bez nás?“ zvolal Leon. „Pravidelně skypujeme a píšeme si. Jestli si myslíš, že se nás tak snadno zbavíš, když na pár týdnů utečeš do Skotska, tak na to můžeš zapomenout!“

Vděčně jsem se usmála.

„To zní docela dobře, abych byla upřímná.“

„Jak to vypadá s tím... Víš, koho myslím?“ odvážila se konečně zeptat Fiona.

Povzdechla jsem si a kousla se do rtu, abych ovládla příval citů. Ti tři mě v poslední době viděli smutnou až moc často.

„Ujde to,“ vypravila jsem nakonec ze sebe.

„Ještě se neozval...?“ naléhala opatrně Josefína.

„Od mé zprávy na rozloučenou už ne.“

Všichni tři s rozpačitými výrazy přikývli.

„No jo,“ ozval se Leon, „ono je to určitě tak lepší, i když je to asi dost tvrdé.“

I já jsem přikývla. Měl samozřejmě pravdu, ale přesto jsem doufala v nějaké znamení, které mi dokáže, že nejsem Theovi úplně lhostejná. Nebylo to pro mě nic snadného, když jsem měla ze dne na den zapomenout na své city.

„Už jsi ho znovu neviděl, že ne?“ zeptala jsem se Leona, který znal Thea déle než já. Nebyli sice blízcí přátelé, ale tu a tam se setkali, aby si popovídali o knižních projektech.

„Jednou na chvílku v knihkupectví,“ přiznal.

„O tom ses mi ani nezmínil.“ Okamžitě se mi rozbušilo srdce.

Leon omluvně pokrčil rameny.

„Ono vlastně ani nebylo o čem. A myslel jsem, že bych tě tím jen rozrušil.“

„A řekl něco?“

„Ne, nic. Vyzvedl si jen objednanou knihu. Potom jsem se už musel věnovat jinému zákazníkovi. Prohodili jsme spolu sotva dvě slova. A upřímně řečeno je to tak pro něj lepší, jinak bych si ho pořádně podal.“

Přikývla jsem a cítila, jak ve mně narůstá zklamání. Leon se na mě podíval a rychle dodal: „Ty jsi všechno udělala dobře, Milo. Nemělo by smysl, abys s ním dál ztrácela čas. Určitě tě měl rád, ale tu druhou zkrátka ještě víc.“

„Což znamená, že pro tebe není ten pravý!“ vmísila se do hovoru rychle Fiona. „Jinak by viděl, jak jsi výjimečná a báječná. Ať tě ani nenapadne, že za to můžeš ty!“

Zavrtěla jsem hlavou, nechtěla jsem, aby ke mně její věty opravdu dolehly. Než mohla následovat další povzbudivá slova, která byla sice dobře míněná, ale v tu chvíli mi nijak nepomohla, zvedla jsem hlavu, pokusila se o pohled plný naděje a zeptala se: „Jak to vlastně vypadá s hotelem? Přinesl včerejší rozhovor s právníky něco nového?“

Sotva před týdnem a půl se objevila Fiona před mými dveřmi, rozrušená a s rozcuchanými vlasy, jak jsem ji nikdy předtím neviděla...

„Ahoj, co se...?“ zeptala jsem se okamžitě. Než jsem však stáhla domluvit, Fiona už mě táhla do obývacího pokoje a ztěžka se posadila na gauč.

„Tak co se to děje?“

„Řeknu ti, co se děje. Jsme se na ulici, to je to, co se děje.“

„Na ulici? Co tím myslíš? Proč jsi vůbec tady, neměla bys pracovat?“

„Přesně tak. A v tom je ten problém. Hotel je pryč. Řetězec zkrachoval. Právě teď by se to mělo objevit v tisku. Věděla jsem, že majitel má něco za lubem! Ale nenapadlo mě, že by jen tak vzal peníze a zdrhnul, aby si mohl užívat, to jsme si zkrátka nedokázali představit. A teď nám zamítli insolvenční řízení!“

Samozřejmě mi neuniklo, že hotelový řetězec, pro který jsme obě pracovaly, zkrachoval. Z nějakého důvodu jsme ale věřily, že to celé dopadne nějak přijatelně. Že se snad řetězec nějak zachrání v rámci insolvenčního řízení. A teď se stalo to nejhorší: Ze dne na den jsme přišly o práci. Jako bych už beztak neměla dost problémů...

I přes obrazovku Skypu jsem viděla, jak je kamarádka napjatá.

„Takže řetězec je definitivně minulostí.“

„Bohužel. Zítřka jsem pozvaná na pohovor do *Old Townu*. Už nějakou dobu se mě snažili přetáhnout, ale zatím jsem jejich pokusy o lanaření odmítala. Možná bych se za tebe mohla přimluvit.“

„To by bylo skvělé,“ zareagovala jsem s pramalým nadšením v hlase. *Old Town* byl vlastně přesně takový hotel, kde jsem vždycky chtěla pracovat: luxusní hotel s nádherným lobby, kde k vám při vstupu přiběhl poslíček, aby vzal zavazadla a odnesl je po nadýchaném červeném koberci. Ale právě teď mě vyhlídka na novou práci moc nevzrušovala. Možná to bylo tím, že jsem právě přijela do Skotska a nelámala si hlavu s tím, co bude potom.

Trochu jsme si ještě popovídali o všem možném a domluvili jsme si další schůzku přes Skype. Ale přestože se mě všichni tři snažili ujistit, že tu pro mě i přes značnou vzdálenost stále budou, neubráníla jsem se pochmurným myšlenkám, když monitor notebooku potemněl a já tam najednou seděla zase úplně sama.

Bloudila jsem pohledem po policích s knihami a čalouněném nábytku v obývacím pokoji, který měl být na nějaký čas můj, ale v duchu jsem byla daleko, v Heidelbergu. Nemohla jsem se zbavit představy, jak Theo vchází do Leonova knihkupectví a vyzvedává objednávku, a vybavily se mi vzpomínky na to, jak jsme se tam se-

známili. Najednou se zdál být zase tak blízko – a zároveň tak daleko jako nikdy předtím. Proč pro mě bylo tak těžké na něj zapomenout? Dotkl se nějakého bodu ve mně, skrytého tak hluboko, že se k němu nikdo předtím nedostal. Přemýšlela jsem, jestli to byl důvod, proč jsem tak bezhlavě podlehla citům k zadanému chlapovi. To bylo vlastně na celé věci to nejhorší: od začátku do konce jsem si za to, že jsem se cítila tak špatně, mohla sama. Kdybych poslechla své přátele, když mě Theo pozval na kávu, a nikdy se s ním nezapletla, neseseděla bych tu teď a netopila se ve smutku, přestože mám k dispozici krásný dům a nové prostředí, které jen čeká na prozkoumání. Kdybych tehdy prostě řekla ne... Ale nechala jsem se strhnout tím milostným šílenstvím, pevně jsem věřila, že se Leon určitě mylí a Theo nemůže mít přítelkyni. Jinak by se na mě v baru nedíval tak, jak se díval. I teď, když už o ní vím, se mi vybavil ten úžasný pocit...

HEIDELBERG, KVĚTEN 2019

Stalo se to dva dny po návštěvě baru, kde jsem se poprvé setkala s Theem. Od té doby neuplynula ani vteřina, abych si na něj nevzpomněla. Pořád jsem si připomínala, jak jsem se mu poprvé podívala do hlubokých zelených očí, jak se usmál nad tou nehoudou s pitím a jak se naše pohledy prolnuly, když jsem mu pověděla o svém snu o pravé lásce. Hotel, kde jsem pracovala, nebyl nijak zvlášť nóbl. Řetězec měl hotely po celém Německu a všechny měly stejnou moderní, odměřenou atmosféru. Převládaly tam šedé a béžové tóny, křesla a pohovky potažené imitací kůže a snadno čistitelné, škrábavě drsné koberce. Celkově to bylo místo, na které člověk zase rychle zapomněl. Když jsem tu před pěti lety začala pracovat, myslela jsem si, že to bude jen krátká zastávka, ale plat byl dobrý, měla jsem teď nablízku jednu ze svých nejlepších přítelkyň a už jsem nemusela pracovat na noční směny. A tak jsem zůstala – a pozvolna ubíhal rok za rokem.

Právě když jsem podala odjíždějícímu čínskému obchodnímu cestujícímu jeho účet k podpisu, prošla za ním Fiona v elegantním kostýmu – spěšným, čínorodým krokem, který v hotelu vždycky nasazovala –, stočila oči směrem k zasedací místnosti a zmizela v ní na další konferenci.

Zazvonil telefon. Znovu jsem se na čínského hosta usmála a rozloučila se slovy „*Caj tien. Have a safe trip!*“ a pak jsem přijala hovor.

„Welcome Inn. Mila Münzerová, dobrý den,“ zašveholila jsem do telefonu a otevřela v počítači požadavek na rezervaci, který právě přišel e-mailem.

„Ahoj, Milo.“

Byl to temný, chraplavý hlas, který mi onoho večera utkvěl v paměti natolik, že mi vzrušením okamžitě přejel mráz po zádech.

„Theo?“ zeptala jsem se nevěřičně a automaticky jsem pustila z ruky počítačovou myš. Srdce mi bušilo tak silně, až jsem si myslela, že to musí být slyšet i na druhé straně linky.

„Ahoj, ano. Doufám, že tě neruším?“

„Kdepak, co tě vede.“ Rychle jsem se rozhlédla, jestli se neblíží nějaký host, ale hotelová hala byla prázdná.

„Dobře.“ Chvilí bylo ticho, jako by ani jeden z nás nevěděl jak dál. Pak se ozval Theo: „Vlastně jsem se tě chtěl jen zeptat, jestli bychom někdy nemohli zajít na kafe. Prostě jen tak, víš? Náš rozhovor se mi moc líbil a napadlo mě, že bychom v něm mohli pokračovat.“

Kousla jsem se do rtu. Nejraději bych hlasitě jásala a skákala radostí. Chce mě znovu vidět! Můj pocit mě tedy neklamal. Pak euforii vystřídalaly hlodavé, neodbytné pochybnosti: Mám na to opravdu přistoupit, přestože vím, že je zasnoubený? A přestože je mi jasné, že jsem se do něj právě zakoukala? Ale Leonovy informace už zřejmě neodpovídají skutečnosti, snažil se mě ukonejšit můj vnitřní hlas, a Theo se se svou snoubenkou rozešel. V tom případě bych propásla životní šanci... A v tu chvíli opět převládla radost.

„Jistě, ráda,“ odpověděla jsem co neklidněji. „Kdy by se ti to hodilo?“

„Co třeba zítra odpoledne, nebo musíš do práce?“

„Zítra opravdu musím pracovat déle, ale co takhle pozítří?“

„Pozítří to nemá chybu. Celý den sedím ve svém tmavém kutlochu, takže můžu prakticky kdykoli.“

V duchu jsem se pousmála.

„Nechtěl bys mě vyzvednout v hotelu? Pak můžeme zajít do nějaké kavárny tady v historickém centru. Ve tři hodiny?“

„Souhlasím. Fajn, těším se, Milo.“

Když jsem slyšela, jak vyslovuje mé jméno, vyvolalo to ve mně malé vlnky štěstí.

„Já taky. Moc. Uvidíme se tedy pozítří.“

Jakmile jsem zavěsila telefon, zmocnilo se mě mravenčení a já musela podlehnout neodolatelnému nutkání si radostí trochu poskočit.

„Tohle je tvoje polední cvičení, nebo trénuješ na příští závod v pytlích?“ Hlas za mnou mě vyvedl z míry. Byla to Fiona.

Vítězoslavně jsem se na ni usmála.

„Hádej, kdo právě volal?“

Trvalo jí to jen okamžik a pak se jí rozšířily oči.

„No neříkej,“ zamumlala, přistoupila k recepčnímu pultu a opřela se o něj. „Co chtěl?“

„Chce se se mnou zase sejít. Pozítří zajdeme na kávu.“

„A co jeho snoubenka?“

„Tu už nejspíš pustil k vodě.“ Na Fionin přísný pohled jsem rychle dodala: „Vždyť se ho na ni můžu zeptat, až se uvidíme. Proč by mě zval na kafe, kdyby byl zasnoubený? Leon určitě něco popletl a Theo je dávno opět single.“

„Hlavně neudělej žádnou hloupost,“ nabádala mě Fiona. „Jakmile jednou uvízneš v milostném trojúhelníku, je těžké se z něj zase dostat, to mi věř.“

„Neboj se, já si s ním nezačnu, jestli má ještě přítelkyni.“

„To doufám. A můžeš mi věřit, že Jane Austenová by to rozhodně neschvalovala.“

„Já vím, já vím,“ odbyla jsem její varování mávnutím rukou. „To

nejdůležitější je ale přece to, že mě můj cit nezklamal. Však uvidíš, že nakonec všechno dobře dopadne!“

Fiona na mě vrhla skeptický pohled, otočila se a zamířila hotelovou halou ke dveřím pro personál.

„Tomu uvěřím, až se to opravdu stane.“

V den schůzky s Theem jsem stála v dohodnutou dobu před hotelovým vchodem. Nudnou uniformu jsem vyměnila za jedny ze svých šatů s květinovým vzorem – oblíbené červené šaty s černě orámovanými vlčími máky. Vzala jsem si k nim černé punčocháče, střevíce a svetr. Jakmile jsem mezi kolemjdoucími na ulici zahlédla Theovu černou kšticí, nervozita posledních dvou dnů ze mě rázem spadla. Opravdu přišel – takže na mě ani nezapomněl, ani si to nerozmyslel, jak jsem se celou dobu obávala.

Když mě uviděl, obličej mu rozzářil vřelý úsměv. Podobně jako při našem prvním setkání v baru měl na sobě džíny a košili s dlouhým rukávem. Počkat, nebyla to dokonce ta samá košile, kterou jsem mu před pár dny polila směsí piva, koktejlu a vína? Než jsem si ho však stačila pozorněji prohlédnout, už ke mně došel a rychle mě na uvítanou objal. Ráda jsem cítila jeho tělo tak blízko svého a těšila se jeho vůni, kterou jsem se v posledních dnech snažila tak často si připomenout.

„To je fajn, že to vyšlo,“ ujistil mě. „Zajdeme hned někam?“

„Ráda.“ Ukázala jsem směrem ke kavárně, kterou jsem už předtím měla na mysli. Byl to větší, útulný podnik se spoustou výklenků a rostlin.

„Jak se ti dařilo v posledních dnech?“ zeptal se mě Theo, když jsme vedle sebe kráčeli ulicí. „Měla jsi hodně práce?“

„Vlastně to bylo docela klidné. V současné době není velký provoz. Sezona právě začíná. Za pár týdnů se to tu ale bude hemžit turistickými skupinami z celého světa.“

„Všichni chtějí navštívit hrad?“ zajímal se Theo příjemným hlasem, který ve mně vyvolával pocit, že bych se k Theovi nejraději přitulila jako slastně předoucí kočka.

„Přesně tak. Většinou se zdrží jeden nebo dva dny, oběhnou hrad a historickou část města a jedou za dalším cílem svého výletu po Německu.“

„A kvůli tomu sem jezdí často i zdaleka.“

„Ano, taky si myslím, že je to trochu divné, ale aspoň si budou mít doma o čem povídat.“

Prošli jsme pasáží, Theo otevřel dveře kavárny a dal mi přednost. Když jsme si vybrali stůl vzadu a posadili se, pokračoval v hovoru, jako bychom ho ani na okamžik nepřerušili. „Jak nejraději cestuješ ty?“

Posunula jsem těžkou kovovou židli o něco blíž ke kulatému stolku.

„S dostatečnou časovou rezervou. Ráda cestuju autem se stanem v kufru, abych se mohla nechat unášet dojmy a pocity a zastavit tam, kde se mi to líbí nejvíc.“

Theo přikývl a v očích se mu zablesklo.

„To zní báječně. Já bohužel většinou končím u balíčku hotelových služeb.“

„Opravdu? Proč?“

„No... málokdy cestuju sám. A Marie se ráda nechá několik týdnů hýčkat v hotelu.“

A je to tady! Tak to je ona, ta přítelkyně. Úsměv mi zmrzl na rtech a rychle jsem odvrátila pohled k otevřené mapě na stole, abych se hned neprozradila.

„Není to tam tak špatné, věř mi,“ pokračoval Theo a zřejmě si myslel, že jsem se obrátila k mapě kvůli své nechuti k takovým dovoleným. „Máš svůj klid a můžeš si celý den číst.“

Přikývla jsem a byla jsem ráda, že mě servírka vysvobodila z překerní situace. Připadala jsem si tak hloupá! Moji přátelé měli na-

prostou pravdu, když mě označili za naivku. Uvázla jsem v jednom ze svých romantických snů a namlouvala si, že Leon Thea určitě špatně pochopil. Theo mu nejspíš vyprávěl o bratrově nebo kamarádově snoubence a Leon ho moc neposlouchal a všechno popletl. Nebo Theo jednou přišel do knihkupectví s nějakou ženou. Leon usoudil, že to je určitě snoubenka, ale byla to jen Theova sestra. Nebylo to tak v romantických filmech vždycky?

Objednali jsme si kávu a mlčeli několik vteřin, které mi připadaly jako věčnost. Nevěděla jsem, co říct.

„Leon ti naznačil, že mám přítelkyni, že?“ zeptal se Theo opatrně.

„Domnívá se, že jsi zasnoubený,“ odvětila jsem a snažila jsem se, aby to znělo neutrálně.

„Výborně, v to jsem doufal. Nechtěl jsem v tobě vyvolat falešná očekávání. Ale náš rozhovor byl tak příjemný, že jsem měl chuť v něm pokračovat a možná se s tebou spřátelit. Nemám moc důvěrných přátel, víš?“

Navzdory zklamání mi ta krásná slova zalichotila a vzhledla jsem. Když jsem na jeho tváři spatřila jemný úsměv, nemohla jsem si pomoci a opětovala jsem ho. Jeho otevřenost byla odzbrojující.

„Byl to opravdu příjemný rozhovor,“ potvrdila jsem a poděkovala servírce, která před nás postavila šálky s kávou. Pak jsem se vzpamatovala: „A možná že i v okruhu mých přátel se ještě najde volné místo.“

„Možná?“ Leo se na mě zkoumavě podíval a já jsem se neubráníla úsměvu.

„Neznáme se tak dlouho, abych ti mohla tak lehce přenechat natolik důležité místo.“

Teď už se musel zasmát i Theo.

„Máš pravdu. Možná budu mít štěstí a ještě dnes tě přesvědčím.“

Znovu jsme přešli k nezávaznému hovoru. Vyprávěla jsem mu o otcově pekárně, kde jsem strávila většinu dětství a kde to vždy tak nádherně vonělo teplým, čerstvým chlebem a máslovými croissanty.

A Theo mi popisoval, jak trávil dlouhá léta na zahradě domu svých rodičů, kde celé hodiny ležel v houpací síti, četl si a pozoroval motýly v šeríkovém keři. Všechno bylo tak bezstarostné, dokud se obraz nezačal hroutit a Theo jako mladý teenager nepochopil, že manželství jeho rodičů je jen šaráda. Ti dva se vlastně jen vyhýbali jeden druhému. Náš rozhovor zvažněl a prohloubil se, a když jsem se v jednu chvíli podívala z okna a všimla jsem si, že se už setmělo, nemohla jsem tomu uvěřit.

„To je zvláštní,“ poznamenal Theo. I on překvapeně vzhlédl k oknu. „Ale mám pocit, že se známe mnohem déle než ve skutečnosti.“

„Cítím to stejně,“ přikývla jsem a trochu nejistě jsem se na něj usmála.

„Víš, už dlouho jsem s nikým nemluvil o svých rodičích. Ne proto, že by to bylo tajemství, ale prostě jsem nepotkal nikoho, komu bych natolik věřil.“

Když se mi s tím svěřoval, jeho ruka jakoby náhodou vyhledala mou. Byla příjemně hřejivá a okamžitě mi na kůži vyvolala elektrizující mravenčení. Zmateně jsem se na něj podívala a vnímala jsem vážný pohled těch zelených očí a tvář, která mi v tu chvíli připadala jako ta nejkrásnější, jakou jsem kdy viděla. V žaludku jsem ucítila třepotavé chvění. Naše pohledy se do sebe vpily, nemohla jsem od něj odtrhnout oči. Všechno ve mně mě nutilo naklonit se k němu, ucítit jeho teplou kůži a políbit ho. A byla jsem si jistá, že on se právě teď cítí stejně. Pohledem sklouzl k mým rtům a zdálo se, že se milimetr po milimetru přibližuje.

Jen kdyby tu nebyla ta jedna maličkost, která nás pronásledovala od chvíle, co jsme byli spolu: Je zasnoubený – zasnoubený! Nejenže má přítelkyni, ne, má ji už léta a chce si ji vzít za ženu a strávit s ní zbytek života.

Násilím jsem od něj odtrhla pohled a odkašlala si. Pak jsem pomalu vytáhla ruku zpod jeho, narovнала se a uhladila si šaty přes nohy.

„Myslím, že už musím jít,“ řekla jsem a pokynula servírce, že chci zaplatit.

„Ano, je pozdě,“ přikývl Theo a vytáhl peněženku. Z tváře se nedaly vyčíst jeho pocity. Byl stejně zmatený jako já, cítil snad náznak lítosti, když jsem od něj odtáhla ruku? Když si všiml mého pohledu, usmál se a zdálo se, že je stejně vřelý a přívětivý jako předtím. „Ale třeba si to brzy zopakujeme? Povídat si s tebou bylo moc fajn.“ Jedna moje část se radovala, druhá mě nabádala, abych se konečně vzpamatovala. Proč to děláme? Proč to *on* dělá?

A přesto nebylo možné mu něco odmítnout. Důvěřoval mi.

„I mně se to moc líbilo.“

Umínala jsem si, že si raději celou věc promyslím později, v klidu a s čistou hlavou, a rozhodnu se, jestli se s ním mám opravdu znovu setkat, nebo ne. Servírka nám podala účet a oba jsme položili peníze doprostřed stolu.

„Má to jen jeden háček,“ připomněl Theo a mně se znovu rozbušilo srdce. Samozřejmě v tom byl háček!

Jsi první muž po dlouhé době, kvůli kterému mi takhle buší srdce, ale tvůj prsten je na prstu jiné ženy!

„Nemám tvoje číslo na mobil, jen to do hotelu.“

Překvapeně jsem se na něj podívala a málem jsem se musela sama sobě zasmát. S významným pohledem mi podal svůj mobil. Vzala jsem si ho a pod jméno, které už zadal, jsem naťukala své číslo.

„Dostal jsem se tím do užšího výběru na volné místo ve tvém okruhu přátel?“ zeptal se Theo a pobaveně se na mě usmál.

„Ano,“ přisvědčila jsem a nedokázala jsem potlačit drobný povzdech. Doufala jsem, že ho neslyšel.

Opustili jsme kavárnu a objali se na rozloučenou. Tohle rozloučení mi připadalo těžší než všechna, která jsem zažila za opravdu dlouhou dobu. Znepokojená, se srdcem, jež nevědělo, jestli má skákat radostí z odpoledne s Theem, nebo být smutné z našeho odloučení, a s hlavou plnou myšlenek jsem se vydala na cestu domů.

HEIDELBERG, KVĚTEN 2019

„Kdys dávno žila v jednom dalekém království, sotva větším než poštovní známka, krásná princezna se zlatými vlasy. Seděla tam vysoko ve své věži, den co den se dívala z okna a snila o lásce.“

„Haha,“ zareagovala jsem a naklonila se přes pult, abych Leona plácla do ramene. Na mou žádost mi připravil hromádku nových milostných románů, které jsem si teď vyzvedávala v knihkupectví. Sotva ostatní zákazníci vyšli ze dveří a nechali nás samotné v prodejně obestavěné policemi s knihami a krabicemi, začal si ze mě Leon utahovat.

„Ještě jsem neskončil, počkej!“ zasmál se a vyhnul se mé ruce, přičemž málem smetl ze stolu dvě knihy z balíku, který právě zadával do systému.

Sklopila jsem oči, povzddechla si a opřela se o pult. Stejně se nedal odradit, tak jsem předstírala, že jsem trpělivá posluchačka. „Jednoho dne projel kolem jejich věže krásný princ na zářivém bělouši,“ pokračoval Leon a v očích se mu pobaveně zablesklo, „a jen co ho spatřila, toho pohledného a silného muže s černými vlasy a neodolatelnými zelenými očima, byla jím tak fascinovaná, že samou zamilovaností div nevypadla z okna věže. Ještě že tam byl její věrný sluha Leonius, který ji zadržel za vlasy.“

„Copak sem nechodí žádní zákazníci?“ zeptala jsem se a rozhlížela se nalevo i napravo, jestli mi někdo nepomůže, ale knihkupectví zůstávalo prázdné a Leon se odmítal nechat vyrušit.

„Leonius také věděl, že princ je dávno zaslíben krásné panně Marii z Heidelbergistánu a sotva by porušil svou věrnost kvůli malé, láskou poblázněné princezně s ještě menším královstvím.“

„Teď už je to trochu ošklivé.“

Leon mě jen konejšivě pohládl po vlasech a pokračoval: „I když, jak bylo všeobecně známo, princezna byla nesmírně krásná...“

„No aspoň něco.“

„... a chytrá...“

„Děkuji.“

„A okouzlující, o tom žádná.“

„Tak to už docela ujde!“

Teď jsem se musela proti své vůli smát. Leon na mě mrkl.

„Tak už mi to prozrad“, zabručela jsem nakonec a napřímila se. „Jak to dopadne?“

„No...“ Leon pokrčil rameny a jeho pohled získal omluvný nádech. „Co myslíš ty?“

„Dobře víš, že já jsem vždycky pro happy end.“

Leon se ke mně ještě trochu víc naklonil.

„Bude to happy end“, ujistil mě, ale než jsem stačila překvapeně zajásat, dodal: „Otázka jen zní, pro koho.“

Zatvářila jsem se utrápeně, odstoupila jsem od prodejního pultu a jednou se s pokleslými rameny otočila kolem dokola. Pak jsem se na Leona zamračila, vytáhla mobil a podržela mu jej před nosem.

„Přečti si to prosím ještě jednou. Tohle všechno si přece nemyslíš. Tak co mám udělat?“

Leon vrhl otrávený pohled na displej a pak se ztěžka nadechl.

„Tohle všechno jsi nám už poslala. Nemusím znovu číst celý příběh, abych ti doporučil, že máš dát od Thea ruce pryč. Jak vůbec stihneš napsat tolik zpráv za jediný týden? To jsi nemusela pracovat?“